Сборник съдебна практика

РЕШЕНИЕ НА СЪДА (четвърти състав)

3 октомври 2013 година*

„Обжалване — Марка на Общността — Регламент (ЕО) № 40/94 — Член 74, параграф 2 — Регламент (ЕО) № 2868/95 — Правило 50, параграф 1, първа и трета алинея — Възражение от притежателя на по-ранната марка — Съществуване на марката — Доказателства в подкрепа на възражението, представени след изтичане на определения срок — Невзимане предвид — Правомощие за преценка на апелативния състав — Разпоредба в обратен смисъл — Обстоятелства, които не допускат вземането предвид на допълнителни или допълващи доказателства“

По дело C-121/12 P

с предмет жалба на основание член 56 от Статута на Съда на Европейския съюз, подадена на 28 февруари 2012 г.,

Bernhard Rintisch, с местожителство в Bottrop (Германия), за който се явява адв. A. Dreyer, Rechtsanwalt,

жалбоподател,

като другите страни в производството са:

Служба за хармонизация във вътрешния пазар (марки, дизайни и модели) (СХВП), за която се явява г-н G. Schneider, в качеството на представител,

ответник в първоинстанционното производство,

Valfleuri Pâtes alimentaires SA, установено в Wittenheim (Франция), за което се явява адв. F. Baujoin,

встъпила страна в първоинстанционното производство,

СЪДЪТ (четвърти състав),

състоящ се от: г-н L. Bay Larsen (докладчик), председател на състав, г-н J. Malenovský, г-н U. Lõhmus, г-н M. Safjan и г-жа A. Prechal, съдии,

генерален адвокат: г-жа E. Sharpston,

секретар: г-н A. Calot Escobar,

предвид изложеното в писмената фаза на производството,

* Език на производството: английски.

след като изслуша заключението на генералния адвокат, представено в съдебното заседание от 16 май 2013 г.,

постанови настоящото

Решение

1 С жалбата си г-н Rintisch иска да се отмени Решение на Общия съд на Европейския съюз от 16 декември 2011 г. по дело Rintisch/СХВП — Valfleuri Pâtes alimentaires (PROTIVITAL) (T-109/09, наричано по-нататък „обжалваното съдебно решение“), с което Общият съд отхвърля жалбата му за отмяна на решението на четвърти апелативен състав на Службата за хармонизация във вътрешния пазар (марки, дизайни и модели) (СХВП) от 21 януари 2009 г. (преписка R 1660/2007-4) (наричано по-нататък „спорното решение“), постановено в производство по възражение между жалбоподателя и Valfleuri Pâtes alimentaires SA (наричано по-нататък „Valfleuri“).

Правна уредба

2 Регламент (ЕО) № 40/94 на Съвета от 20 декември 1993 година относно марката на Общността (ОВ L 11, 1994 г., стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 17, том 1, стр. 146) е отменен и заменен с Регламент (ЕО) № 207/2009 на Съвета от 26 февруари 2009 година относно марката на Общността (ОВ L 78, стр. 1), който влиза в сила на 13 април 2009 г. Предвид момента на настъпване на фактите обаче настоящият спор се урежда от Регламент № 40/94.

3 Условията и редът за прилагане на Регламент № 40/94 са определени с Регламент (ЕО) № 2868/95 на Комисията от 13 декември 1995 г. (ОВ L 303, стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 17, том 1, стр. 189), изменен с Регламент (ЕО) № 1041/2005 на Комисията от 29 юни 2005 г. (ОВ L 172, стр. 4; Специално издание на български език, 2007 г., глава 17, том 2, стр. 71, наричан по-нататък „Регламентът за прилагане“).

Регламент № 40/94

4 Член 74, параграф 2 от Регламент № 40/94 предвижда, че „Службата може да пренебрегне фактите, на които страните не са се позовали, [или] доказателствата, които те не са представили навреме“.

Регламентът за прилагане

5 Правило 19 от Регламента за прилагане гласи:

„1 Службата предоставя на възразяващата страна възможност да представи факти, доказателства и аргументи в подкрепа на възражението си или да допълни фактите, доказателствата и аргументите, които вече е подала съгласно правило 15, параграф 3, в определен от Службата срок, който е поне два месеца, считано от датата, на която се предвижда да започне производството по възражението в съответствие с правило 18, параграф 1.

2. В рамките на срока, посочен в параграф 1, възразяващата страна също така трябва да подаде доказателство за съществуване, валидност и обхват на [защита] на по-ранна марка и[ли] по-ранно право, както и доказателство, доказващо нейното право да подаде възражение. По-специално възразяващата страна трябва да предостави следните доказателства:

   a) ако възражението се основава на марка, която не е марка на Общността, доказателство за нейното подаване или регистрация, като се предостави:

      […]

      ii) ако марката е регистрирана, копие от релевантното удостоверение за регистрация и в зависимост от случая, на най-новото удостоверение за подновяване, показващо, че срокът на запазване на марката продължава след периода, посочен в параграф 1, и всяко негово удължаване, или еквивалентни документи, издадени от администрацията, към която е регистрирана марката;

[…]

3. Информацията и доказателствата, посочени в параграфи 1 и 2, се предоставят на езика на производството или са придружени от превод. Преводът трябва да бъде предаден в срока, уточнен за подаване на оригиналния документ.

4. Службата няма да вземе предвид писмени показания или документи или техни части, ако не са подадени или преведени на езика на производството в срока, посочен от Службата“.

6 Правило 20, параграф 1 от този регламент, озаглавено „Разглеждане на възражението“, предвижда:

„Ако до изтичането на периода, посочен в правило 19, параграф 1 възразяващата страна не е доказала съществуването, валидността и обхвата на защита на по-ранната марка или по-ранното право, както и своето право да подава възражение, възражението се отхвърля като неоснователно“.

7 Правило 50, параграф 1 от посочения регламент, озаглавено „Разглеждане на жалби“, гласи:

„Ако не е предвидено друго, за производствата по обжалване се прилагат, [mutatis mutandis], разпоредбите относно производства пред отдела, който е взел решението, срещу което е заведена жалбата.

[…]

Когато обжалването е насочено срещу решение, взето от отдела [по споровете], [апелативният състав] ограничава разглеждането на обжалването до факти и доказателства, представени в сроковете, посочени от отдела [по споровете] в съответствие с регламент [40/94] и настоящите правила, освен ако [апелативният състав] не реши, че трябва да бъдат взети предвид допълнителни или допълващи факти и доказателства съгласно член 74, параграф 2 от [посочения] регламент“.

Регламент № 1041/2005

8 Съображение 7 от Регламент № 1041/2005 гласи:

„Разпоредбите, засягащи процедурата по възражени[е], трябва да се преформулират напълно, за да се уточнят изискванията за допустимост, да се уточнят ясно законовите последствия от недостатъци и да се подредят разпоредбите в хронологичния ред на процедурите“.

Обстоятелства, предхождащи спора

9 В точки 1—16 от обжалваното съдебно решение Общият съд излага обстоятелствата, предхождащи спора, по следния начин:

„1 На 6 януари 2006 г. [Valfleuri] подава заявка за регистрация на марка на Общността в [СХВП] на основание Регламент […] № 40/94 […]

2 Марката, чиято регистрация се иска, е словният знак „PROTIVITAL“.

3 Стоките, за които е поискана регистрацията, са от класове 5, 29 и 30 по смисъла на ревизираната и изменена Ницска спогодба относно международната класификация на стоките и услугите за регистрация на марки от 15 юни 1957 г. […]

[…]

5 На 24 октомври 2006 г. […] г-н […] Rintisch […] подава възражение срещу регистрацията на марката, заявена за посочените в точка 3 по-горе стоки, на основание член 42 от Регламент № 40/94 […].

6 Възражението се основава на следните по-ранни права:

— германската словна марка „PROTIPLUS“, депозирана на 4 декември 1995 г. и регистрирана на 20 май 1996 г. под номер 39549559 за стоки от класове 29 и 32,

— германската словна марка „PROTI“, депозирана на 22 януари 1997 г. и регистрирана на 3 март 1997 г. под номер 39702429 за стоки от класове 29 и 32,

— германската фигуративна марка […], депозирана на 24 февруари 1996 г. и регистрирана на 5 март 1997 г. под номер 39608644 за стоки от класове 29 и 32 […]

[…]

8 На 16 януари 2007 г., за да докаже съществуването и валидността на по-ранните марки, посочени в точка 6 по-горе, [г-н Rintisch] изпраща на СХВП, първо, удостоверения за регистрация, издадени от Deutsches Patent- und Markenamt (германското ведомство по патенти и марки) и датиращи съответно от март 1996 г., октомври 1996 г. и март 1997 г., и второ, извлечения от онлайн регистъра на Deutsches Patent- und Markenamt, датиращи от 8 януари 2007 г., в които в рубриката „Letzter Verfahrensstand“ (последен етап от процедурата) по отношение на всяка по-ранна марка е отбелязано „Marke eingetragen“ (регистрирана марка), а по отношение на по-ранните марки № 39549559 и № 39608644 в рубриката „Verlängerungsdatum“ (дата на подновяване) са отбелязани дати от 2006 г. Превод на езика на производството е приложен само към удостоверението за регистрация на всяка по-ранна марка.

9 На 23 януари 2007 г. СХВП съобщава на [г-н Rintisch] […] датата на започване на състезателната фаза от производството по възражение. В това съобщение СХВП [указва на г-н Rintisch], че трябва да представи удостоверение за подновяване по отношение на марките, които са били регистрирани преди повече от 10 години. Тя посочва също, че съществуването и валидността на по-ранните марки, на които се основава възражението, трябва да бъдат доказани с официални документи, преведени на езика на производството. За тази цел СХВП определя срок за представяне на доказателствата, който изтича на 4 юни 2007 г. Накрая СХВП предупреждава [г-н Rintisch], че ако доказателствата относно съществуването и валидността на по-ранните марки не бъдат представени в определения срок, възражението ще бъде отхвърлено съгласно правило 20, параграф 1 от Регламента [за прилагане], без да се разглежда по същество.

10 На 11 септември 2007 г. СХВП съобщава [на г-н Rintisch] констатацията си, че той не е доказал в определения срок съществуването и валидността на по-ранните марки. Освен това СХВП информира [г-н Rintisch], че повече не може да представя никакви допълнителни съображения и че тя ще се произнесе по възражението въз основа на доказателствата, с които разполага към този момент.

11 На 19 септември 2007 г. отделът по споровете отхвърля възражението с мотива, че [г-н Rintisch] не е представил в определения срок доказателства за съществуването и валидността на по-ранните марки, на които се основава възражението. Най-напред, отделът по споровете приема, че макар въз основа на изпратените на СХВП на 16 януари 2007 г. удостоверения да може да се констатира, че по-ранните марки са били регистрирани съответно през 1995 г., 1996 г. и 1997 г., това не е достатъчно, за да се установи тяхната валидност към 4 юни 2007 г. […]. Освен това отделът по споровете приема, че съгласно правило 19, параграф 4 от Регламента [за прилагане] извлеченията от онлайн регистъра, датиращи от 8 януари 2007 г., не могат да се вземат предвид като доказателство за подновяването на по-ранните марки, тъй като не са преведени на езика на производството.

12 На 23 октомври 2007 г. [г-н Rintisch] обжалва решението на отдела по споровете пред апелативния състав на СХВП на основание членове 57—62 от Регламент № 40/94 […]. С жалбата той иска от апелативния състав да откаже да регистрира заявената марка, поради това че съществува вероятност от объркване. За тази цел към писменото становище с основанията за обжалване той прилага, за всяка по-ранна марка, извлечение от онлайн регистъра и декларация от Deutsches Patent- und Markenamt заедно с превод на декларацията на езика на производството. В декларацията се посочва, че регистрацията на по-ранните марки е била подновена преди датата на подаване на възражението, съответно до 2015 г., 2016 г. и 2017 г.

13 Със [спорното решение] четвърти апелативен състав на СХВП отхвърля жалбата, без да разгледа възражението по същество. Той приема, че отделът по споровете правилно е стигнал до извода, че жалбоподателят не е доказал надлежно в определения срок съществуването и валидността на по-ранните марки, на които се позовава възражението.

14 По-специално апелативният състав приема, от една страна, че удостоверенията за регистрация, приложени към възражението от 16 януари 2007 г., не са достатъчни, за да се докаже, че по-ранните марки продължават да са в сила към датата на подаване на възражението. От друга страна, той счита, че липсата на превод на извлеченията от онлайн регистъра, датиращи от 8 януари 2007 г., сама по себе си е достатъчна, за да обоснове отказа да се вземат предвид тези извлечения.

15 Апелативният състав приема също, че документите, които са били приложени на 23 октомври 2007 г. към писменото становище с основанията за обжалване, не могат да се вземат предвид, тъй като са били представени след 4 юни 2007 г. — датата, на която изтича определеният от СХВП срок.

16 Накрая, апелативният състав приема, че нито отделът по споровете, нито той самият разполагат със свобода на преценка, основана на член 74, параграф 2 от Регламент № 40/94 […], дали да вземат предвид документите, подадени след изтичане на определения от СХВП срок, тъй като правило 20, параграф 1 от Регламента [за прилагане] изрично предвижда, че жалбата трябва да бъде отхвърлена, ако доказателствата са представени след изтичане на определения срок. Апелативният състав добавя, че във всички случаи, дори да се счете, че той може да прецени дали да вземе предвид или не документите, представени пред отдела по споровете след изтичане на определения срок, той не би упражнил това право в полза [на г-н Rintisch] […]“.

Производството пред Общия съд и обжалваното съдебно решение

10 На 17 март 2009 г. г-н Rintisch подава жалба за отмяна на спорното решение в секретариата на Общия съд.

11 В подкрепа на тази жалба той изтъква три основания, като само второто е предмет на настоящата жалба. Това основание е изведено от нарушение на член 74, параграф 2 от Регламент № 40/94 от страна на апелативния състав, както и от злоупотреба с власт.

12 След като в точки 31 и 32 от обжалваното съдебно решение припомня, позовавайки се на Решение от 13 март 2007 г. по дело СХВП/Kaul (C-29/05 P, Сборник, стр. I-2213, точка 42), че от член 74, параграф 2 от Регламент № 40/94 следва, че при липса на разпоредба в обратния смисъл общото правило е, че представянето на факти и доказателства от страните е възможно след изтичане на сроковете, на които е подчинено това представяне съгласно разпоредбите на посочения регламент, и че в никакъв случай не е забранено СХВП да вземе предвид такива късно посочени факти и късно представени доказателства, Общият съд отхвърля първата част от така изтъкнатото от г-н Rintisch основание, като по същество в точки 33—42 от посоченото съдебно решение постановява следното:

„33 […] [В]ъзможността за страните в производството пред СХВП да представят факти и доказателства след изтичане на определените за тази цел срокове е обусловено от липсата на разпоредба в обратния смисъл. […]

34 В случая […] апелативният състав е счел, че съществува изрична разпоредба в обратния смисъл, по силата на която и в съответствие със съдебната практика отхвърлянето на възражението е задължително, а не просто оставена на преценката на СХВП възможност. Според него правило 20, параграф 1 от Регламента [за прилагане], което е приложимо във висящото пред него производство по силата на правило 50, параграф 1 от същия регламент, изключва упражняването на предвиденото в член 74, параграф 2 от Регламент № 40/94 право на преценка.

[…]

37 От съвместното тълкуване на [правило 20, параграф 1 и правило 50, параграф 1, първа и трета алинея от Регламента за прилагане] следва, че при липсата на разпоредба в обратния смисъл апелативният състав е длъжен да приложи правило 20, параграф 1 от Регламента [за прилагане] във висящото пред него производство и следователно да приеме, че представянето

на доказателства за съществуването, валидността и обхвата на защитата на по-ранната марка след изтичането на определения за тази цел от СХВП срок води до отхвърляне на възражението, без той да разполага с право на преценка в това отношение […]

38 [Г-н Rintisch] поддържа, че правило 50, параграф 1, трета алинея, в края от Регламента [за прилагане], и по-специално предвиденото в него позоваване на член 74, параграф 2 от Регламент № 40/94, представлява разпоредба в обратния смисъл, която при всички положения изключва прилагането на правило 20, параграф 1 от Регламента [за прилагане] в производствата пред апелативния състав. Този довод обаче не може да бъде възприет.

39 От самото начало следва да се отбележи, че тъй като възражението е подадено на 24 октомври 2006 г., приложимият текст на [Регламента за прилагане] по настоящото дело е текстът, който е в сила след изменението, направено с Регламент […] № 1041/2005 […]. По-специално, съгласно съображение 7 от посочения регламент, една от целите на това изменение е да се преформулират напълно разпоредбите относно производството по възражение, за да се посочат ясно по-специално правните последици от процесуалните нередовности.

40 Освен риска от прилагане на тавтологични мотиви към въпросните разпоредби, да се приеме предлаганото от [г-н Rintisch] тълкуване би довело до значително ограничаване на обхвата на правило 20, параграф 1 от изменения [Регламент за прилагане].

41 Ако доказателствата, насочени към установяване на съществуването, валидността и обхвата на закрила на по-ранна марка — които съгласно новата редакция на правило 20, параграф 1 от [Регламента за прилагане], приложим по настоящото дело, не могат да бъдат взети предвид от отдела по споровете, когато са представени след определения срок — въпреки това можеха да бъдат вземани предвид от апелативния състав по силата на правото му на преценка по член 74, параграф 2 от Регламент № 40/94, изрично предвидената в Регламент № 1041/2005 правна последица за този вид нередовност, а именно отхвърляне на възражението, в определени случаи би се оказала лишена от полезно действие.

42 Следователно трябва да се приеме, че апелативният състав не е допуснал грешка, като е приел, че при обстоятелствата в разглеждания случай съществува разпоредба, която не допуска вземането предвид на доказателства, които жалбоподателят е представил пред СХВП след определения срок, и следователно че апелативният състав не разполага с никакво право на преценка по силата на член 74, параграф 2 от Регламент № 40/94“.

13 По-нататък Общият съд отхвърля втората част от второто основание по следните причини:

„48 […] [Щ]о се отнася до твърдяната злоупотреба с власт от страна на апелативния състав, трябва да се констатира, че жалбата не отговаря на минималните изисквания за допустимост на съдържащо се в нея оплакване, предвидени в член 21 от Статута на Съда на Европейския съюз и член 44, параграф 1, буква в) от Процедурния правилник на Общия съд […]. По-специално в случая оплакването на жалбоподателя, както е изложено в жалбата, не съдържа нито един довод за това по какъв начин апелативният състав е злоупотребил с власт. Следователно това оплакване трябва да се обяви за недопустимо“.

14 Тъй като отхвърля и останалите основания, изтъкнати от г-н Rintisch в подкрепа на жалбата му, Общият съд отхвърля жалбата.

Искания на страните пред Съда

15 С жалбата си г-н Rintisch моли Съда да отмени обжалваното съдебно решение и да осъди СХВП да заплати съдебните разноски.

16 СХВП и Valfleuri молят Съда да отхвърли жалбата и да осъди г-н Rintisch да заплати съдебните разноски.

По жалбата

17 В подкрепа на жалбата си жалбоподателят изтъква две основания, изведени съответно от нарушение на член 74, параграф 2 от Регламент № 40/94 и от злоупотреба с власт от страна на апелативния състав.

По първото основание, изведено от нарушение на член 74, параграф 2 от Регламент № 40/94

Доводи на страните

18 Г-н Rintisch твърди, че Общият съд е тълкувал неправилно член 74, параграф 2 от Регламент № 40/94 и правило 50, параграф 1 от Регламента за прилагане.

19 Той изтъква, че Общият съд е пренебрегнал правило 50, параграф 1, трета алинея от Регламента за прилагане, въпреки че става дума за специална разпоредба относно разглеждането на жалби, която предвижда изрично приложимостта на член 74, параграф 2 от Регламент № 40/94 и която следователно предоставя на апелативния състав правото да прецени дали да вземе предвид или не допълнителни или допълващи факти или доказателства. Освен това Общият съд неправилно пропуснал да направи разграничение между нови факти и представянето след определения срок на „допълнителни или допълващи“ факти и доказателства по смисъла на правило 50, параграф 1, трета алинея от Регламента за прилагане.

20 СХВП оспорва предложеното от жалбоподателя тълкуване на релевантните разпоредби. Тя счита, че Общият съд правилно е посочил, че правило 20, параграф 1 от Регламента за прилагане трябва да се счита за разпоредба в обратния смисъл по смисъла на посоченото по-горе Решение по дело СХВП/Kaul, тъй като става дума за императивна разпоредба, която въвежда преклузивен срок.

21 Според Valfleuri правило 19, параграф 4 и правило 20, параграф 1 от Регламента за прилагане са изрични и императивни разпоредби, които изключват възможността СХВП да удължи определения в производството по възражение срок за доказване съществуването и валидността на по-ранните марки. Следователно в случая СХВП не разполага с предоставената ѝ от член 74, параграф 2 от Регламент № 40/94 свобода на преценка.

Съображения на Съда

22 Член 74, параграф 2 от Регламент № 40/94 предвижда, че СХВП може да пренебрегне фактите, на които страните не са се позовали, или доказателствата, които те не са представили навреме.

23 Както приема Съдът, от текста на посочената разпоредба следва, че при липса на разпоредба в обратния смисъл общото правило е, че представянето на факти и доказателства от страните е възможно след изтичане на сроковете, на които е подчинено това представяне съгласно разпоредбите на Регламент № 40/94, и че в никакъв случай не е забранено СХВП да вземе

предвид такива късно посочени факти и късно представени доказателства (Решение по дело СХВП/Kaul, посочено по-горе, точка 42, и Решение от 18 юли 2013 г. по дело New Yorker SHK Jeans/СХВП, C-621/11 P, точка 22).

24 Като уточнява, че тя „може“ в подобен случай да реши да пренебрегне такива доказателства, посочената разпоредба всъщност предоставя на СХВП широко право на преценка, за да реши дали следва да ги вземе предвид, или да ги пренебрегне, като мотивира решението си по този въпрос (Решение по дело СХВП/Kaul, посочено по-горе, точка 43, и Решение по дело New Yorker SHK Jeans/СХВП, посочено по-горе, точка 23).

25 Доколкото първото изтъкнато от жалбоподателя основание се отнася само до правото на преценка, с което според него разполага апелативният състав на СХВП, за да се установи дали съществува разпоредба в обратния смисъл, която може да изключи това право, е необходимо да се разгледат правилата, които уреждат производството по обжалване.

26 В това отношение правило 50, параграф 1, първа алинея от Регламента за прилагане предвижда, че „[а]ко не е предвидено друго, за производствата по обжалване се прилагат, [mutatis mutandis], разпоредбите относно производства пред отдела, който е взел решението, срещу което е заведена жалбата“.

27 В точка 37 от обжалваното съдебно решение Общият съд е приел, че от тази разпоредба следва, че апелативният състав е длъжен да приложи правило 20, параграф 1 от Регламента за прилагане и следователно да приеме, че представянето на доказателства за съществуването, валидността и обхвата на защитата на по-ранната марка след изтичането на определения за тази цел от СХВП срок води до отхвърляне на възражението, без апелативният състав да разполага с право на преценка в това отношение.

28 По този начин обаче Общият съд е извършил неправилно тълкуване на правило 50, параграф 1 от Регламента за прилагане, което отчита погрешно обхвата на третата алинея на тази разпоредба.

29 Всъщност, макар първата алинея на тази разпоредба да установява принципа, че за производствата по обжалване се прилагат, mutatis mutandis, разпоредбите относно производства пред отдела, който е взел решението, срещу което е заведена жалбата, третата алинея на същата разпоредба е специална разпоредба, която изключва този принцип. Тази специална разпоредба е относима само към производството по обжалване на решенията на отдела по споровете и урежда режима пред апелативния състав на фактите и доказателствата, представени след изтичане на сроковете, определени в първоинстанционното производство.

30 Следователно на този конкретен етап от производството по обжалване на решенията на отдела по споровете трябва да се приложи правило 50, параграф 1, трета алинея от Регламента за прилагане, а не разпоредбите относно производството пред посочения отдел, сред които е правило 20, параграф 1 от Регламента за прилагане.

31 Тук следва да се подчертае, че тази специална разпоредба е била въведена в Регламента за прилагане при изменението му с Регламент № 1041/2005, което съгласно съображение 7 от този регламент има за цел да изясни правните последици от процесуалните нередовности, допуснати в хода на производството по възражение. Тази констатация потвърждава, че последиците пред апелативния състав от представянето на доказателства пред отдела по споровете след изтичане на определения срок трябва да се определят въз основа на посочената специална разпоредба.

32 Съгласно правило 50, параграф 1, трета алинея от Регламента за прилагане, когато обжалването е насочено срещу решение, взето от отдела по споровете, апелативният състав ограничава разглеждането на жалбата до факти и доказателства, представени в сроковете, посочени от отдела по споровете, освен ако не реши, че трябва да бъдат взети предвид допълнителни или допълващи факти и доказателства съгласно член 74, параграф 2 от Регламент № 40/94.

33 Следователно Регламентът за прилагане предвижда изрично, че когато разглежда жалба срещу решение на отдела по споровете, апелативният състав разполага с право на преценка, произтичащо от правило 50, параграф 1, трета алинея от Регламента за прилагане и от член 74, параграф 2 от Регламент № 40/94, така че може да реши дали да вземе предвид, или да пренебрегне допълнителните или допълващи факти и доказателства, които не са били представени в сроковете, определени от отдела по споровете.

34 Следователно, като е постановил в точка 42 от обжалваното съдебно решение, че правило 20, параграф 1 от Регламента за прилагане представлява разпоредба в обратния смисъл, която не допуска апелативният състав да вземе предвид доказателства, представени от жалбоподателя пред СХВП след определения срок, и следователно че апелативният състав не разполага с никаква свобода на преценка по член 74, параграф 2 от Регламент № 40/94 относно вземането предвид на тези доказателства, Общият съд е допуснал грешка при прилагане на правото, която опорочава решението му.

35 Следва да се припомни обаче, че ако мотивите на решение на Общия съд разкриват нарушение на правото на Съюза, но неговият диспозитив изглежда обоснован по други правни съображения, жалбата трябва да бъде отхвърлена (Решение от 13 юли 2000 г. по дело Salzgitter/Комисия, C-210/98 P, Recueil, стр. I-5843, точка 58, и Решение от 29 март 2011 г. по дело ThyssenKrupp Nirosta/Комисия, C-352/09 P, Сборник, стр. I-2359, точка 136).

36 От съображения, изложени в точка 34 от настоящото решение, обаче следва, че като е констатирал в точки 38—40 от спорното решение, че от правило 20, параграф 1 от Регламента за прилагане следва, че той не разполага с право на преценка дали да вземе предвид, или да пренебрегне представените след определения срок доказателства за съществуването, валидността и обхвата на защита на по-ранната марка, апелативният състав е допуснал грешка при прилагане на правото.

37 Все пак трябва да се посочи, че в точка 42 от спорното решение апелативният състав е посочил, че дори да се приеме, че той може да прецени дали да вземе предвид или не представените след изтичане на срока доказателства, той не би упражнил това право на в полза възразяващата страна. По-нататък в точки 43—46 от това решение той посочва мотивите, които обосновават този извод.

38 Тези мотиви, които апелативният състав излага субсидиарно, за да откаже да вземе предвид късно представените от г-н Rintisch доказателства, могат да отстранят порока на спорното решение само ако позволят да се счете, че апелативният състав действително е упражнил предоставеното му от член 74, параграф 2 от Регламент № 40/94 право на преценка, за да реши мотивирано и като отчете надлежно всички релевантни обстоятелства дали трябва да вземе предвид късно представените пред него доказателства, за да постанови решението, което е призован да постанови (вж. в този смисъл Решение от 26 септември 2013 г. по дело Centrotherm Systemtechnik/СХВП и centrotherm Clean Solutions, C-610/11 P, точка 110).

39 В това отношение следва да се припомни, че Съдът е постановил по-специално, че вземането предвид от СХВП на късно представени факти или доказателства при произнасяне в процедура по възражение може да бъде оправдано в частност, ако службата счете, от една страна, че късно представените факти и доказателства могат на пръв поглед да бъдат от значение за изхода на висящата пред нея процедура по възражение, а от друга — че стадият на процедурата, в който е

извършено късното представяне, и съпътстващите го обстоятелства допускат вземането предвид на фактите и доказателствата (Решение по дело Kaul/ОНМИ, посочено по-горе, точка 44, както и Решение по дело Centrotherm Systemtechnik/СХВП и centrotherm Clean Solutions, посочено по-горе, точка 113).

40 В случая, доколкото г-н Rintisch е основал възражението си на три регистрирани германски марки, доказателствата за съществуването, валидността и обхвата на защита на тези марки, които той трябва да представи в хода на производството по възражение, са изброени конкретно и изчерпателно в правило 19, параграф 2, буква а), точка ii) от Регламента за прилагане. Следователно, още преди да подаде възражението, г-н Rintisch е трябвало да знае кои са конкретните документи, които трябва да представи в подкрепа на това възражение. При тези обстоятелства апелативният състав трябва да се ограничи в упражняването на правото си на преценка и може да допусне късното представяне на такива доказателства само ако съпътстващите го обстоятелства могат да оправдаят забавата на жалбоподателя при представянето на изискващите се от него доказателства.

41 За да мотивира решението си обаче, апелативният състав е подчертал по-специално, че г-н Rintisch е разполагал с доказателство за подновяването на разглежданите марки от 15 януари 2007 г. и че не е посочил причината, поради която е задържал този документ до октомври 2007 г.

42 Следователно от спорното решение следва, че обстоятелствата, които съпътстват късното представяне на доказателствата за съществуването, валидността и обхвата на защита на разглежданите марки, не могат да оправдаят забавата на жалбоподателя при представянето на изискващите се от него доказателства.

43 Фактът, че преди изтичането на определения от отдела по споровете срок г-н Rintisch е представил извлечения от онлайн регистъра на Deutsches Patent- und Markenamt, в които е отбелязано подновяването на разглежданите марки, на език различен от езика на производството, не може да постави под съмнение този анализ, тъй като от правило 19, параграф 4 от Регламента за прилагане следва, че СХВП няма да вземе предвид документи, които не са подадени или преведени на езика на производството в същия този срок.

44 От това следва, че апелативният състав основателно е отказал да вземе предвид доказателствата, представени от г-н Rintisch след изтичане на определения за това от отдела по споровете срок, без да е необходимо да се произнася по евентуалната релевантност на тези доказателства или да определя дали стадият на процедурата, в който е извършено късното представяне, е такъв, че то не следва да бъде взето предвид.

45 Всъщност, противно на поддържаното от г-н Rintisch, апелативният състав не е длъжен, упражнявайки правото си на преценка по член 74, параграф 2 от Регламент № 40/94, да разгледа и трите критерия, посочени в точка 38 от настоящото решение, когато само един от тези критерии е достатъчен, за да се установи, че той не трябва да вземе предвид късно представените доказателства (вж. в този смисъл Решение от 4 март 2010 г. по дело Kaul/СХВП, C-193/09 P, точка 38).

46 При тези обстоятелства посочената в точка 34 от настоящото решение грешка при прилагане на правото, която опорочава обжалваното съдебно решение, остава без последствие за разглеждането на жалбата по настоящото дело, тъй като отхвърлянето на първата част от второто основание, изведена от нарушение на член 74, параграф 2 от Регламент № 40/94, извършено от Общия съд в точка 47 от обжалваното съдебно решение, е обосновано от други правни мотиви, различни от възприетите от Общия съд, и следователно не може да доведе до отмяна на посоченото съдебно решение.

По второто правно основание, изведено от злоупотреба с власт от страна на апелативния състав

Доводи на страните

47 Г-н Rintisch поддържа, че Общият съд е пренебрегнал факта, че апелативният състав е злоупотребил с властта си.

48 СХВП констатира, че в жалбата няма нито един довод в подкрепа на второто основание.

Съображения на Съда

49 Що се отнася до второто основание, трябва да се посочи, от една страна, че жалбоподателят прави само общи твърдения и по никакъв начин не посочва точките от обжалваното решение, които критикува, и от друга страна, че той не изтъква правни доводи в подкрепа на това основание.

50 Според установената съдебна практика обаче от член 256 ДФЕС, член 58, първа алинея от Статута на Съда, както и от член 112, параграф 1, буква в) от Процедурния правилник на Съда, в сила към датата на подаване на жалбата, понастоящем член 168, параграф 1, буква г) от Процедурния правилник на Съда, следва, че жалбата трябва точно да посочва пороците на съдебното решение, чиято отмяна се иска, както и правните доводи, с които по специфичен начин се подкрепя това искане, като в противен случай жалбата или съответното правно основание ще бъдат недопустими (Решение от 28 юни 2005 г. по дело Dansk Rørindustri и др./Комисия, C-189/02 P, C-202/02 P, C-205/02 P-C-208/02 P и C-213/02 P, Recueil, стр. I-5425, точка 426, както и Решение от 22 декември 2008 г. по дело British Aggregates/Комисия, C-487/06 P, Сборник, стр. I-10515, точка 121).

51 Второто основание, изтъкнато от г-н Rintisch в подкрепа на жалбата му, не отговаря на тези изисквания и следователно трябва да се отхвърли като недопустимо.

52 Тъй като не може да бъде уважено нито едно от основанията, посочени от жалбоподателя в подкрепа на жалбата му, последната трябва да се отхвърли.

По съдебните разноски

53 По силата на член 184, параграф 2 от Процедурния правилник, когато жалбата е неоснователна, Съдът се произнася по съдебните разноски. По смисъла на член 138, параграф 1 от същия правилник, приложим към производството по обжалване по силата на член 184, параграф 1 от него, загубилата делото страна се осъжда да заплати съдебните разноски, ако е направено такова искане.

54 След като СХВП и Valfleuri са направили искане за осъждането на жалбоподателя и последният е загубил делото, той трябва да бъде осъден да заплати съдебните разноски.

По изложените съображения Съдът (четвърти състав) реши:

1) Отхвърля жалбата.

2) Осъжда г-н Bernhard Rintisch да заплати съдебните разноски.

Подписи